

KAPITOLA 3.

Pondělí 2. května 2005

2. května těsně po třetí hodině odpoledne vzal klid v Malmöpingu na několik dní za své. Sestra Alice z domova důchodců si, místo aby se rozzlobila, začala dělat starosti a došla si pro univerzální klíč. Jelikož se Alan nepokusil svou únikovou cestu nijak skrýt, vzápětí se ukázalo, že oslavenec vylezl z okna. Ze stop, které po sobě zanechal, se dalo vyvodit, že chvíli podupával v maceškách a potom zmizel.

Starosta měl z moci svého úřadu pocit, že by se měl ujmout velení. Vydal rozkaz, aby se zaměstnanci domova vydali ve dvoučlenných skupinách zmizelého hledat. Alan nemohl být daleko, takže skupiny se měly zaměřit na nejbližší okolí. Jedna byla vyslána do parku, jedna do prodejny alkoholu (sestra Alice věděla, že tam Alan občas zabloudí), jedna do ostatních obchodů na hlavní ulici a jedna do skansenu na kopci. Sám starosta zůstal v domově důchodců, aby dohlédl na stařenky a staříky, kteří se ještě nevypařili, a aby zvážil další kroky. A hledače vyzval, aby se chovali diskrétně: není třeba celou věc zbytečně rozvířovat. Ve vzniklém zmatku si neuvědomil, že

jednu ze skupin, které před chvilkou vyslal do akce, tvoří reportérka místních novin a její fotograf.

Autobusové nádraží do starostovy primárně prohledávané oblasti nespadlo. Přesto už všechny jeho kouty prošmejdila jedna jednočlenná skupina, sestávající z nanejvýš rozzlobeného utlého mladíka s dlouhými mastnými blond vlasy, s rozčezenými vousy a v džínové bundě s nápisem *Never Again* na zádech. Jelikož ani stařík, ani kufr nebyli k nalezení, mladík rozhodně vykročil k mužíkovi v jediném otevřeném okýnku, aby si opatřil informace o staříkových případných cestovních plánech.

Mužík měl sice své práce už plné zuby, ale profesionální hrdost mu zůstala. Proto hlučnému mladíkovi vysvětlil, že nelze rezignovat na integritu cestujících, a vzdorovitě dodal, že mu v žádném případě nehodlá informace, které si přeje, poskytnout.

Mladík chvíli mlčel a zdálo se, že si to, co mu mužík právě řekl, překládá do mateřštiny. Pak se posunul o pět metrů doleva, k nepřilíš pevným dveřím kanceláře. Nenamáhal se zkontrolovat, jestli nejsou zamčené. Místo toho se rozběhl a pravou nohou, obutou do vysoké boty, dveře vykoppl, až se z nich rozlétly třísky. Dřív než mužík stihl zvednout telefon a přivolat pomoc, zjistil, že se mrská ve vzduchu před mladíkem, který ho pevně drží oběma rukama, každou za jedno ucho.

„Já možná nevím, co je to *intigrita*, ale zato moc dobře umím každému rozvázat jazyk,“ pravil mladík mužíkovi, načež ho s žuchnutím pustil do jeho otáčecí židle.

Mladík mužíkovi vysvětlil, co pomocí kladiva a hřebíku hodlá udělat s jeho pohlavním orgánem, když mu mužík nebude po vůli. Jeho líčení bylo tak sugestivní, že se mužík ihned